

ním piklům vnitřních i vnějších nepřátel a na druhé straně energicky organizovat a mobilizovat roznícený revoluční elán mas tak, abychom na padrť rozdrtili veškeré antikomunistické kampaně imperialistů, povyk zrádce Li Syn Mana o „tažení na Sever“ i pikle třídních nepřátel a protistranických kontrarevolučních frakcionářů, skrývajících se v našich řadách. Tak musíme dosáhnout toho, aby nezlomné revoluční kvality naší hrdinné dělnické třídy a lidových mas, pevně semknutých jedním srdcem i jednou vůlí kolem strany, se znovu projevíly před tváří celého světa.

ZA ÚSPĚŠNÉ SPLNĚNÍ PRVNÍHO PĚTILETÉHO PLÁNU

Závěrečné slovo na konferenci Korejské strany práce

6. března 1958

Soudružky a soudruzí!

Na této konferenci jsme projednali velmi závažné otázky. Hovořili jsme o tom, jak provádět socialistickou výstavbu v severní části Koreje, jak ještě více upevnit naši stranu – štáb naší revoluce. Projednání těchto otázek má velice důležitý význam.

Další upevňování naší strany a úspěšná výstavba socialismu v severní části země, ohnisku a základní pozici naší revoluce, to vše znamená další zesílení politické a ekonomické moci naší revoluce.

Jedině naše strana bojuje u nás i v těch nejtěžších podmínkách všemi silami za zájmy celého národa, ve jménu štěstí a rozkvětu našeho národa, ve jménu sjednocení a nezávislosti vlasti. Ukazuje všemu lidu cestu jak bojovat. To svědčí o tom, že zcela přirozeně svěřuje všechen korejský lid svůj osud do rukou naší strany, i o tom, že pouze naše strana může na svých bedrech nést osud korejského lidu.

Vy jste, soudružky a soudruzí, jednomyslně podpořili návrh prvního pětiletého plánu rozvoje národního hospodářství, vyhlášený ústředním výborem strany a vyjádřili jste pevné odhodlání bojovat za jeho splnění. Rovněž jste vyjádřili pevné rozhodnutí ve jménu jednoty idejí a vůle a ve jménu akční jednoty stranických řad pevně se semknout kolem ústředního výboru strany, rozdrtit protistranické skupiny a jako oko v hlavě chránit jednotu naší strany. Vyjádřili jste jednohlasně snahu být oddáni praporu marxismu-leninismu a dovést naši revoluci do vítězného konce.

Velice mne potěšila vaše hluboká důvěra v ústřední výbor strany a vaše pevné odhodlání. Půjde-li naše strana kupředu v této pevné jednotě, pak nebude nepřekonatelných překážek, všechny protistranické skupiny a reakční síly vystupující proti revoluci budou rozdraceny

jednotnými silami naší strany a našeho lidu a my dosáhneme úplného vítězství.

Ve svých diskusních příspěvcích jste dosti zevrubně hovořili o pětiletém plánu, ale já bych se chtěl u této otázky zastavit ještě jednou.

Jak zde již soudruzi připomenuli, pětiletý plán u nás plníme poprvé. Dříve za feudálního zřízení i v letech vlády japonského imperialismu nebylo u nás možné vést plánované hospodářství. Plánovitě rozvíjet národní hospodářství je možné pouze s tou podmínkou, že vláda je v rukou lidu, pouze v socialistickém zřízení.

Vyzkoušeli jsme již roční, dvouletý i tříletý plán a dnes projednáváme plán pětiletky, k jehož plnění jsme přistoupili.

Již sama skutečnost, že plníme pětiletý plán, názorně ukazuje, nakolik se upevnila a rozvinula ekonomická základna naší země a nakolik se upevnilo lidově demokratické zřízení v naší zemi. Kdyby naše ekonomická moc nebyla dost silná a nebylo upevněno lidově demokratické zřízení, pak bychom nemohli ani vypracovat, ani splnit perspektivní plán, který je rozpracovaný na poměrně dlouhé období.

Budujeme nyní ekonomiku a přitom nevidíme dopředu o jeden nebo dva roky, ale o celých pět let. Roční plán, jak je vám známo, předpokládá nevelký objem výstavby trvající krátké období, ale pětiletý plán předpokládá grandiózní výstavbu ve velkém měřítku, která si vyžádá dlouhé období. Bez pevné ekonomické základny, bez příslušné přípravy ve všech odvětvích našeho národního hospodářství by nebylo možné něco podobného ani předpokládat, ani uskutečnit. Proto jen ten fakt, že jsme pětiletý plán projednali a vykročili na cestu jeho plnění, je slavnou událostí pro korejský lid, je událostí prvořadého historického významu.

Další politický význam pětiletého plánu spočívá rovněž v tom, že otevírá před naším lidem velké perspektivy. V minulosti žil náš lid v bídě a nemohl se dívat do budoucnosti. Co za den vydělali, nestačilo ani na jídlo na ten den, jak zde řekl při diskusi jeden dělník. Dnes náš lid vidí jasně dopředu, co bude muset udělat přinejmenším v příštích pěti letech, jaké úrovně rozvoje dosáhne naše země a do jaké míry se zlepší náš život. To otevírá našemu lidu perspektivy socialistické výstavby, světlé budoucnosti a ještě více upevňuje víru ve vítězství. Proto náš lid dokáže ještě směleji překonat jakékoliv obtíže, neboť ví, že jsou to překážky na cestě k novým vítězstvím a pokroku. Proto již

to, že jsme po prvé vypracovali pětiletý plán a začali jej realizovat, má samo o sobě ohromný význam.

Jaké jsou tedy ústřední úkoly pětiletého plánu, který naše strana projednává na této konferenci? Ústřední úkoly pětiletého plánu, který jsme vytyčili, spočívají v tom, že položíme základy socialistické industrializaci naší země a v tom, že v základě vyřešíme problém jídla, oblečení a bytů pro obyvatelstvo.

Co to znamená? To znamená, že u nás jsou otázky ekonomické výstavby a života lidu brány v úvahu v celku, že otázky ekonomické výstavby a života obyvatel jsou řešeny proporcionálně v racionálním spojení. Jinými slovy, pro budoucí rozvoj naší země, pro ještě větší upevnění její ekonomické základny je třeba urychlit celkově výstavbu a současně vyřešit problém jídla, oblečení a bytů, aby se zvýšila materiální a kulturní úroveň života lidu.

Základní úkoly pětiletého plánu, které jsme si vytyčili, vyplývají ze zákonitých potřeb ekonomického rozvoje naší země a zcela odpovídají zájmům celého národa o sjednocení, nezávislost a budoucí rozkvět naší země.

Vytvoření základů socialistické industrializace přemění naši zaostalou agrární zemi v samostatný průmyslově-agrární stát.

Za vlády feudálních dynastií byla naše země dlouhou dobu krajně zaostalou agrární zemí, poté se dostala pod koloniální nadvládu japonských imperialistů a skoro 40 let byla závislým koloniálním státem, který jim dodával suroviny. Průmysl, který jsme zdělili po osvobození, byl koloniální závislý průmysl, dodávající imperialistům suroviny, a také zemědělství bylo krajně zaostalé a úplně zničené.

Naším cílem je nyní likvidovat tuto koloniální závislost našeho průmyslu a skoncovat se zaostalostí zemědělství. Jinými slovy, chceme úplně zlikvidovat koloniální jednostrannost průmyslu a vybudovat samostatný, moderní socialistický průmysl. Vytvořit samostatnou nezávislou ekonomiku, to znamená dosáhnout takového stavu, abychom mohli žít z toho, co si sami vyděláme, jinými slovy, vybudovat takový stát, který by byl soběstačný.

Abychom vytvořili takovou ekonomickou základnu, musíme mít těžký průmysl vybavený moderní technikou i lehký průmysl. Jak všichni víte, pokud byl v minulosti v severní části země těžký průmysl, pak zde byl jen proto, aby dodával suroviny a lehký průmysl

zde prakticky vůbec nebyl. Nyní se chystáme vybudovat samostatný těžký průmysl a rozvinutý lehký průmysl.

Co se týká zemědělství, usilujeme o to, abychom ze zaostalého zemědělství, jakým bylo v minulosti, kdy se nedalo počítat se stálou úrodou v důsledku každoročních živelných pohrom, vybudovali pokrokové zemědělství, které by ulehčilo práci rolníkům, dávalo stále vysokou úrodu bez ohledu na škody způsobené živelnými pohromami, plně zajišťovalo potraviny i průmyslové suroviny.

Proto se náš lid na výzvu naší strany mobilizuje jako jeden muž k výstavbě šťastné a kvetoucí socialistické společnosti, plné nadějí.

Někdo se může zeptat, je-li tento cíl uskutečnitelný, můžeme-li takový stát vybudovat a není-li to fantazie? Samozřejmě že je uskutečnitelný a že nejde o žádnou utopii.

Někteří se usmívali již tehdy, když jsme vytyčili tříletý plán. Čemu se posmívali? Někteří vedoucí Demokratické strany říkali: „Komunisté krmí své lidi bajkami“. Nevěřili. I v našich řadách byli váhavci. Nyní je jasné, že protistranické elementy nás za zády pomlouvaly na celé kolo.

K tříletému plánu jsme přistoupili, jak je vám známo, s holýma rukama, ve zvláště obtížných podmínkách, kdy jsme neměli ani cihly, ani cement, ani železo. Ze závodů byly pouhé rozvaliny. Začínali jsme je obnovovat v podmínkách, kdy bylo těžké dokonce upřesnit, do jaké míry byly zničeny.

My jsme však překonali všechny tyto obtíže a dosáhli jsme velkého vítězství. Dnes pracují všechny závody a továrny dokonce lépe než před válkou, vystavěli jsme mnoho nových podniků, nově jsme vybudovali strojírenství, které jsme dříve neměli, ve značné míře jsme likvidovali koloniální jednostrannost průmyslu. Jinak řečeno, i v těžkém průmyslu jsme stavěli závody podle toho, co je naléhavější a co tak nespěchá. Při obnově závodů jsme je rekonstruovali na moderní závody a podniky, které v minulosti vyráběly prefabrikáty, jsme přebudovali v podniky, které vyrábějí hotové výrobky, ty, které těžily suroviny, jsme zařídili na výrobu prefabrikátů a tak jsme každý z nich pozvedli o jeden stupeň rozvoje výše. Vytvořili jsme základnu lehkého průmyslu, který jsme dosud prakticky neměli.

Dokážeme teď udělat to, co jsme si naplánovali? Na základě toho, čeho jsme již dosáhli, se domníváme, že dokážeme.

Abychom náš dnešní cíl mohli uskutečnit, je třeba i nadále uskutečňovat takový směr, kterého se naše strana držela dosud, což znamená rozvíjet přednostně těžký průmysl a zároveň s tím lehký průmysl a zemědělství. Směrnice na přednostní růst těžkého průmyslu při současném rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství odpovídá potřebám naší země. Správnost této linie potvrzuje praxe naší země.

U nás máme příznivé podmínky pro rozvoj těžkého průmyslu. I když náš průmysl měl koloniální charakter, přece jen jsme měli určitý základ těžkého průmyslu. Kromě toho máme bohaté podzemní zdroje. Vynaložíme-li úsilí a zaměříme se na těžbu podzemního bohatství a budeme ji dobře provádět a správně využívat, pak můžeme těžký průmysl rozvíjet ještě více. To je důvod, proč se musíme věnovat především rozvoji našeho těžkého průmyslu. Bez něj je naprosto nemyslitelný rozvoj lehkého průmyslu a zemědělství. Snažíme se vybudovat takový těžký průmysl, který by sloužil k rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství a k vytvoření základny pro budoucí socialistickou industrializaci a který je dnes nezbytný pro řešení problému jídla, oblečení a bytů pro obyvatelstvo.

Proto je zaměření na přednostní růst těžkého průmyslu při současném rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství zcela správné. Proto se tohoto směru musíme držet i v letech pětiletky a musíme se především soustředit na rozvoj těžkého průmyslu a zároveň rozvíjet lehký průmysl a zemědělství.

Současně s tím je nutné ve finanční politice a v oblasti investic racionálně vyřešit otázky ekonomické výstavby a zlepšení života lidu. Jinými slovy, je nutné správně určit a dodržovat proporce mezi akumulací a spotřebou.

Nemůžeme provádět takovou politiku, při níž bychom bez akumulace projedli a spotřebovali všechno, co jsme vydělali. Pro budoucnost, rozkvet naší země, industrializaci státu i pro další upevnění základů socialismu je bezpodmínečně nutné neustále zvyšovat akumulaci. I akumulace je samozřejmě vytvářena pro lid. Rozdíl mezi akumulací a spotřebou je jen v čase. Spotřeba uspokojuje běžné potřeby a akumulace je využívána k systematickému zvyšování životní úrovně obyvatel. Větší akumulaci musíme zabezpečit s ohledem na budoucnost.

Není však správné se zaměřit pouze na akumulaci pro budoucnost a zapomínat přitom na přítomnost života lidu. Proto je velmi důležité

racionálně řešit otázky ekonomické výstavby a života lidu tak, aby byly zachovány správné proporce mezi akumulací a spotřebou, jako jsme to dělali doposud.

V žádném případě nemůžeme souhlasit s názorem takových nerozumných lidí, kteří volají jen po zlepšování života lidu a nedbají přitom ani na výrobu ani na výstavbu a stejně tak nesmíme dopustit, aby se jen zvyšovala akumulace a nevěnovala se pozornost životu lidu.

Musíme jasně vysvětlit všemu lidu, že k dalšímu zlepšení jeho života je nutné vytvořit větší akumulaci a na jejím základě zároveň správně uskutečňovat ekonomickou výstavbu a neustále zvyšovat výrobu. Jen tak bude naše země bohatá a mocná a život lidu selepší. To je zákon ekonomického rozvoje a je nutné, aby všechen lid a především členové naší strany tento zákon řádně znali.

Nestavět, neakumulovat, nic nedělat a vše, co máme, projít – to je deviza protistranické skupiny. Tím se řídit nemůžeme. Musíme i nadále dodržovat zásadu racionálního regulování akumulace a spotřeby.

Dalším důležitým momentem při zvyšování životní úrovně obyvatel je likvidace rozdílů mezi městem a vesnicí.

Za kapitalismu města rozkvétají a soustřeďuje se v nich celý život, zatímco vesnice je stále více zbídačována a životní úroveň je tam značně nižší než ve městě.

My, komunisté, jsme si jako jeden z cílů určili zlikvidovat tyto rozdíly mezi městem a vesnicí. Díky tomu, že jsme dosud správně regulovali vztahy mezi městem a vesnicí, propast mezi nimi není u nás tak velká. Znamená to, že životní úroveň dělníků i rolníků je v naší zemi regulována proporcionálně.

Jelikož máme plánované hospodářství, je třeba věnovat pozornost tomu, aby se nevytvářely velké rozdíly mezi výstavbou ve městech a na vesnicích ani v životní úrovni dělníků a rolníků.

Takovým směrem musíme rozvíjet naše národní hospodářství.

Na které odvětví musíme tedy klást důraz při rozvoji průmyslu a především těžkého průmyslu?

Především na černou metalurgii. Jinými slovy, je třeba vyrábět tolik surového železa a ocelolitiny, kolik naše země potřebuje. A na to stačíme. Máme rudné doly v Musanu, Čchondongu a Hasongu. Máme hodně železné rudy. Kromě toho máme vysoké pece, elektrické pece a rotační pece na výrobu železných hrudek. Toto všechno stačí obnovit

a něco nového postavit nebo rozšířit.

Nemáme nyní dost ocelové litiny a proto nemůžeme stavět dost domů, mostů, přístavů, železnic aj. Chceme-li v budoucnu stavět závody, obytné domy a další zařízení a otevírat nové doly, pak potřebujeme mnoho ocelové litiny. Musíme proto řešit problém litiny, které je u nás nedostatek. V minulém roce jsme jí koupili 80 tisíc tun. Můžeme ji samozřejmě kupovat i nadále, ale proč máme kupovat to, co můžeme dělat sami. Je třeba rozvíjet černou metalurgii a zajišťovat naší zemi potřebnou ocel. Na to musí vynaložit úsilí všichni členové strany, dělníci, inženýři a technici, ředitelé i další administrativní pracovníci, kteří pracují v tomto odvětví.

Za druhé je nutné zvýšit těžbu uhlí a výrobu elektrické energie. Bez uhlí a elektrické energie nemohou pracovat ani závody, ani doly, právě tak jako železnice. Proto je třeba nadále rozvíjet výrobu elektrické energie i uhelný průmysl.

Rozvoj elektroenergetického průmyslu má velmi důležitý význam, neboť upevňuje energetickou základnu. Abychom mohli rozvíjet průmysl, je třeba preferovat elektroenergetický průmysl před jinými odvětvími. Při řešení problému elektrické energie, jak poznamenal ve svém projevu soudruh ministr elektroenergetického průmyslu, je důležité v plné míře obnovit a dát do pořádku stávající elektrárny a tak maximálně mobilizovat všechny rezervy ke zvýšení výroby elektrické energie a současně zdokonalit síť vedení elektrické energie, aby byly zlikvidovány ztráty proudu a přísně dodržovat režim šetření elektrickou energií. Nejprve provedeme všechna tato opatření a pak teprve budeme stavět nové objekty. Bylo by nesprávné, kdybychom nedokončili započaté dílo a pouštěli se do dalšího. Proto je prvořadým úkolem v této oblasti zdokonalit stávající zařízení a na základě toho zvýšit výrobu elektrické energie a vyrobenou energii maximálně využívat; dále musíme urychlit stavbu hydroelektrárny na řece Toknogang a v Kangje a tak zajistit chybějící elektrickou energii. Je nezbytné rovněž stavět menší vodní i tepelné elektrárny a zároveň plně využívat ty elektrárny, které máme.

Kromě toho je velmi důležité rozvíjet uhelný průmysl. Na III. sjezdu strany jsme poukazovali na to, že „sedíme na uhlí a pláceme, že ho nemáme“. A teď vidíme, že v návrhu rezoluce této konference se mírně poukazuje na to, že „uhelné zdroje jsou špatně využívány“. Je

to opravdu tak, že sedíme na uhlí a přitom si stěžujeme. Vždyť u nás je uhlí všude. Jak řekl ve svém včerejším projevu ředitel uhelného dolu v Aodži, činí zásoby uhlí jen v okrese Aodži více než 100 miliónů tun. Uhlí zde můžeme těžit sto let, i když ho vytěžíme každoročně milión tun a to je celé století. Tak čeho bychom se báli? Ale i v tomto odvětví seděly různé vykutálené živly, které se po celou dobu zabývaly sabotáží a v důsledku toho se politika strany nedostala v patřičné míře až k masám. Problém uhlí je nyní třeba neprodleně vyřešit. V návrhu plánu je 9,5 miliónů tun, ale je třeba jej překročit a dosáhnout nejméně 10 miliónů tun.

Pro vyřešení otázky jídla, oblečení a bytů pro obyvatelstvo je nutno řešit otázku vláken, kterých máme málo a jsme tedy v těžké situaci. Proto strana vytyčila jako důležitý úkol chemického průmyslu vyrábět chemická vlákna.

Problém jídla, oblečení a bytů pro obyvatelstvo je důležitý, bez vláken však nyní nemůžeme vyrábět víc trikotáže, látek ani rybářských sítí. Při svých návštěvách slyším v závodech, jak si dělníci stěžují na nedostatek trikotážních výrobků. Korejci je nevyrábějí ne proto, že by to neuměli, ale proto, že nemají dosti příze.

Je nezbytné vyrábět vinalon, jehož výzkumem se zabývají v úseku chemie. Strana musí této otázce věnovat velkou pozornost. Je žádoucí, aby soudruzi, kteří pracují v chemickém průmyslu, odvážně a rychle řešili otázky, které navrhl soudruh Ri Sung Gi. Zároveň se zavedením vinalonu bude důležité zvyšovat výrobu viskozni příze a střížového vlákna v přádelně v Čchongdžinu.

Textilní problém musíme v plné míře vyřešit pomocí chemického vlákna. Tak se tento problém nyní řeší ve všech technicky rozvinutých zemích. Pro nás má chemické vlákno zvláštní význam, protože se u nás nedaří dobře bavlně, a i kdyby se jí dobře dařilo, máme pro ni málo půdy.

A nyní otázka hnojiv. Jak bylo podrobně zmíněno i ve zprávě, chemická hnojiva hrají velmi důležitou úlohu při řešení problému jídla. V plánu je 630 tisíc tun, což není málo. Někdo řekl, že je možné vyrobit 700 tisíc tun. Nu co, budeme-li dobře pracovat a vyrobíme-li hnojivo nad plán, tím lépe.

Je třeba vyrábět nejen mnoho hnojiv, ale i dostatek léků pro lidi, medikamentů pro dobytek, agronomických chemických preparátů

a různých jiných chemikálií. Nyní trpíme kritickým nedostatkem chemikálií. Je málo agronomických chemických preparátů, málo reagentů, málo léků pro lidi. Musíme vyrábět všechny druhy chemikálií.

Z těžkého průmyslu je třeba zdůraznit báňský průmysl a barevnou metalurgii. Tato odvětví jsou pro naši zemi důležitým zdrojem pro získání cizích valut. Jak jsem vždy říkal, nebude nám k ničemu zlato, které necháme jen tak. Nyní je třeba rozšiřovat těžbu zlata a vzácných kovů a prodávat je ostatním zemím, abychom mohli v naší zemi vybudovat průmyslovou základnu a lépe provádět průmyslovou výstavbu. Proto musíme ještě více rozvíjet báňský průmysl, který nám umožní získat cizí valuty.

Další důležitou otázkou je rozvoj průmyslu stavebních materiálů, zvláště zvýšení výroby cementu. Je nutný pro řešení bytového problému, právě tak jako i pro výstavbu ve výrobě zaměřené na rozšířenou reprodukci. Čím více cementu, tím lépe. Budeme-li mít hodně cementu, můžeme mnohé udělat. Bude-li cement, usnadníme si i situaci v zemědělství. Máme mnoho vysokých hor, mnoho horských údolí. Přehrazení těchto údolí a vybudování vodních nádrží by umožnilo vyrábět elektrickou energii, předcházet škodám způsobeným záplavami a v době sucha zavlažovat pole.

Tímto způsobem bychom vytvořili nejdůležitější podmínku, která by přispěla k rozvoji zemědělství.

Bylo by dobré, kdybychom s těmito pracemi začali už během pětiletého plánu. Provincie Jižní Hamjong je každoročně postihována záplavami; v této provincii bude třeba začít budovat hráze proti povodním na řece Jonghunggang a Namdečchon. Vzhledem k tomu, že v těchto místech se hráze často protrhávají, když přehradíme dolní tok řeky, bude třeba přehrazovat horní část údolí, kterým řeka teče dolů a nesnažit se budovat hráze na dolním toku. Tímto způsobem bude možno využít vodu pro výrobu elektrické energie, dodávat vodu pro zavlažování polí a zabránit škodám způsobovaným záplavami. Mohli bychom stavět zavlažovací zařízení, vyrábět elektrickou energii, v dobře udržovaných nádržích chovat ryby a taky se projíždět na lodkách. To všechno jsou samé dobré věci, tak proč bychom to neudělali? A navíc bychom zde mohli vystavět i rekreační střediska.

Cementu potřebujeme neomezené množství. Někteří soudruzi se domnívají, že máme cementu příliš mnoho, ale nemají pravdu. Kdyby-

chom teď měli dostatek cementu, vyrobili bychom cementové bloky a ohradili bychom jimi pobřežní oblasti západního moře a získali tak tisíce čongbo nové půdy. Musíme také stavět silnice, přístavní zařízení a k tomu všemu potřebujeme velké množství cementu.

Hlavní důraz musíme klást na ta odvětví těžkého průmyslu, o kterých jsme již hovořili.

Dále musíme, jak zde říkal soudruh ministr metalurgického průmyslu, v černé metalurgii i v ostatním průmyslu rozvíjet ta odvětví, která můžeme zabezpečovat vlastními surovinami. To je důležité. Průmysl, který je závislý na zahraničních surovinách, nemá stabilitu. Samozřejmě, že bratrské státy mohou pomáhat jeden druhému v případě, když některý stát něco potřebuje, a vzájemně spolupracovat. Ale všechno má své meze. Nemůžeme se ve všem spoléhat na druhé. Toto všechno musíme brát v úvahu při rozvoji těžkého průmyslu.

Nejdůležitější pro vyřešení všech uvedených úkolů je rozvoj strojírenství. Bez jeho rozvoje nemůžeme technicky přebudovat ani jedno odvětví národního hospodářství, ani zemědělství, ani rybný, chemický, elektroenergetický, uhelný či jiný průmysl.

Abychom mohli rubat uhlí, je třeba vyrobit prorážec, abychom mohli provádět rychlé ražení, musíme mít nakladače horniny. Zvýšení těžby uhlí tedy závisí na strojírenství.

Ke zrychlení stavebnictví je třeba zavést panelovou výstavbu a k tomu jsou třeba jeřáby. Pro výstavbu závodů a dolů jsou opět zapotřebí stroje a to vše musí dodat strojírenský průmysl.

Abychom mohli rozšířit lov ryb, musíme stavět lodi, přičemž by v budoucnu neměly být dřevěné, ale kovové. Chceme-li rozvíjet zemědělství, musíme vyrábět více zemědělských strojů. Totéž platí i pro rozvoj lehkého průmyslu. Všechno závisí na strojírenství.

Pro rozvoj všech odvětví národního hospodářství je nejdůležitější strojírenství. Na nedávné poradě aktivistů strojírenského průmyslu jsem řekl, a dnes chci znovu zdůraznit, že pracovníci strojírenství si musí ještě jednou hluboce uvědomit, jakou vážnou odpovědnost mají při plnění pětiletého plánu a zrychlení celkového rozvoje národního hospodářství naší země. Budou-li dobře pracovat, všechno se bude dařit, když ne, bude všechno pokulhávat.

Strojírenství musíme i nadále rozšiřovat a rozvíjet. Je důležité správně využívat stávající zařízení strojírenského průmyslu. Soudruzi,

kterí pracují ve strojírenském průmyslu, musí rovněž s odvahou překonávat obtíže a splnit svůj úkol.

O úkolech lehkého průmyslu jsem podrobně hovořil na nedávné poradě aktivistů ministerstva lehkého průmyslu a jasně se na ně poukazovalo i v dnešní zprávě. V lehkém průmyslu je důležité vyřešit problém vláken a zvýšit výrobu bavlněných a hedvábných látek. Ve zprávě se uvádí úkol vyrábět 18 metrů látek na jednoho obyvatele ročně, podle mého však je třeba bojovat za zvýšení na 20 metrů.

Rovněž je důležitý potravinářský průmysl. Toto odvětví je u nás nejzaostalejší. V potravinářském průmyslu zaostáváme za všemi ostatními socialistickými zeměmi.

Musíme jej proto pozvednout pomocí celonárodního hnutí. Je třeba rozvíjet potravinářský průmysl tak, aby mohl levně a chutně zpracovávat ovoce, zeleninu, maso a ryby, které vyrábíme v našem státě, a zásobovat jimi obyvatelstvo.

Další důležitou otázkou je rozšíření sortimentu předmětů široké spotřeby. Těch máme v současné době velký nedostatek. Proč je jich málo? Protože Japonci dříve v Koreji nevyráběli žádné předměty široké spotřeby a dováželi k nám jen japonské zboží, které jsme kupovali. Dokonce i takové věci jako papír jsme dováželi z Japonska. V důsledku toho se v Koreji nic nevyrábělo.

Musíme bojovat za zvýšení výroby předmětů široké spotřeby ve všech oblastech. Výrobní družstva, místní průmysl, pomocné dílny podniků lehkého i těžkého průmyslu, ty všechny musí rozšířit výrobu předmětů široké spotřeby.

Nebylo by špatné, kdyby všechny podniky těžkého průmyslu vytvářely přidružené nevelké dílny pro výrobu předmětů široké spotřeby. Při své návštěvě v Sovětském svazu jsem měl možnost podívat se do jednoho závodu na výrobu letadel. V tomto ohromném a vynikajícím podniku montují na jednom úseku letadla a na druhém vyrábějí konve na mléko jako přidruženou výrobu.

Naši ředitelé se dělají tak důležitými, že když jim navrhneme, aby něco podobného vyráběli, odmítají to jako bezvýznamnou záležitost. Ale proč? Co může být ušlechtilejšího, než sloužit lidu? Náš těžký průmysl musí také jako vedlejší výrobky vyrábět ve svých podnicích výrobky široké spotřeby.

Výrobní družstva, místní i lehký průmysl, všechna odvětví musí

vyrábět množství předmětů široké spotřeby. Je třeba rozšiřovat sortiment výrobků, současně uskutečňovat systém přísné kontroly a zvyšovat kvalitu výroby.

Nyní se chci zastavit u stavebnictví. Zde je důležité klást hlavní důraz na výrobní stavby a zároveň rozvíjet hnutí za to, aby vyrůstalo více obytných domů, což je více než co jiného nezbytné pro život obyvatelstva. Ve městě i na vesnici je třeba rozvíjet stavebnictví jako celonárodní hnutí. Podle udaných čísel pětiletého plánu bude ve městech postaveno 10 miliónů čtverečních metrů obytné plochy. To je velké číslo. Přibližně to znamená 300 tisíc bytů. Připočteme-li k tomu 200 tisíc obytných domů na vesnici, pak bude postaveno kolem 500 tisíc bytů. To není jednoduchá záležitost. Zcela můžeme tento obrovský úkol splnit jen tehdy, když zmobilizujeme všechny síly, zvýšíme tempo výstavby, budeme podle směrnic strany používat panelové metody a na vesnici, kde ji použít nemůžeme, budeme široce využívat místních materiálů.

Domy, které stavíme, musí být národní formou a socialistické obsahem. Co to znamená socialistické obsahem? To znamená stavět tak, aby byly pohodlné a praktické. Jinými slovy, je třeba stavět krásné, útulné, praktické domy, které mají všechno potřebné vybavení.

V zemědělství je nutné bojovat za to, aby byl kladen důraz na produkci obilí a současně se zvyšovala produkce technických kultur a rozvíjela se živočišná výroba a ovocnářství. Pro zvýšení sklizně obilí má velký význam zvýšení stupně využití půdy a úrodnosti na jednotku plochy. Co je důležité pro zvýšení hektarových výnosů?

Především vodní hospodářství, to znamená péče o vodu. Je třeba stavět mnoho zavlažovacích zařízení a zavlažovat nejen rýžová pole, ale i suchá pole, aby se předcházelo ztrátám v důsledku sucha; je nezbytné provést regulaci řek a vybudovat dostatek vodojemů, aby se předešlo škodám v důsledku záplav. V nynější době to je jeden z hlavních úkolů zemědělství.

Za druhé je to problém hnojiv. Chemický průmysl musí vyrábět chemických hnojiv ještě více a rolníci musí více využívat místních hnojiv.

Dále je třeba zásobovat rolníky zemědělskými stroji a zabezpečovat je dopravními prostředky, aby se jejich práce zjednodušila a zvýšila se úroda. Musíme rozšiřovat počet strojových stanic, zvyšovat trakto-

rový a automobilový park a především vyrobit více zemědělských strojů tahaných dobyt看em, abychom ještě více ulehčili rolníkům práci a zvýšili výnosy.

Dnes je socialistické združstevnění na naší vesnici prakticky ukončeno. Proto se stává vážnou otázkou upevnění družstevního hospodářství. A k upevnění družstevního hospodářství v ekonomickém smyslu je nutné ještě více zvýšit zemědělskou výrobu, pozvednout životní úroveň členů družstva na úroveň zámožných středních rolníků.

Další důležitou otázkou na vesnici je přeměna starého ideového vědomí rolníků na socialistické. Nemůžeme říci, že pouhou přestavbou formy hospodářství je zakončena socialistická revoluce. Pro zakončení socialistické revoluce je na vesnici třeba zesílit socialistickou výchovu a změnit vědomí lidí. Je třeba dosáhnout toho, aby se rolníci stali neochvějnými bojovníky za socialismus, kteří nenávidí vykořisťovatelské zřízení a jsou schopni vystupovat proti jakékoliv reakční ideologii, zaměřené na obnovu vykořisťování. Musí být připraveni položit za socialistické zřízení a socialistické výtěžky i svůj život.

Na vesnici musíme také uskutečnit kulturní revoluci. Bez toho nemůžeme dosáhnout dalšího rozvoje naší vesnice. Při kulturní revoluci má důležitý význam zavedení povinné školní docházky a dále to, aby si všichni osvojili znalosti v rozsahu vyšším než na střední škole. A co budeme dělat se staršími lidmi? Staré lidi vynecháme, ale všichni lidé kolem 30–40 let musí nabývat znalostí v rozsahu základní školy a dorůstající generace v rozsahu vyšším než na střední škole. Teprve až dosáhneme této úrovně, budeme moci říci, že kulturní revoluce na vesnici je ukončena.

Pozornost musíme rovněž věnovat hygieně na vesnici. Se zvýšením uvědomění lidí se zlepší samozřejmě i tato oblast. V důsledku toho, že se neprováděla sanitárně-hygienická práce, nebyly dosud v naší zemi zlikvidovány infekční a endemické nemoci: distoma, břišní tyfus, spalničky aj. Je třeba úplně zlikvidovat všechny tyto nemoci a upevnit zdraví obyvatel.

Všechn lid si přeje, aby mohl lépe žít, říká, že je třeba žít dlouho, když přišly lepší časy. Proč by tedy naše strana neměla řešit i tuto otázku, když řeší všechny ostatní? K vyřešení této otázky je třeba provádět sanitárně-preventivní práci jako celonárodní hnutí.

V zemědělství je třeba především stavět výrobní objekty a současně

rozvíjet hnutí za výstavbu dobře vybavených obytných domů, dětských jeslí, ambulatorií a škol. Tímto způsobem je třeba během pětiletého plánu od základu změnit tvář naší vesnice.

Dále se chci dotknout otázky obchodu. Naši soudruzi jsou vůči obchodu velmi pasivní. Zvláště místní stranické organizace a orgány lidové moci se k němu chovají lhostejně. To je nesprávné. Je třeba si jasně uvědomit, že rozvoj státního obchodu a obchodu spotřebních družstev je jedním z úkolů socialistické revoluce, zaměřených na boj proti mezistupňům vykořisťování.

Všichni se nadšeně účastnili organizace zemědělských družstev, nevěděli, co je spánek, ale o obchod se nezajímá nikdo. To je velice špatné. Navzdýcky zlikvidovat vykořisťovatelské zřízení, to je základní cíl socialistické revoluce. Přitom nemyslíme na to, že je třeba vést boj s mezistupni vykořisťování ze strany obchodníků.

S jakými projevy vykořisťování se stále ještě můžeme setkat v našich vesnicích i ve městech? Jsou to jen mezistupně vykořisťování, kdy se poskytují osobní půjčky na vysoká procenta, skupují se od rolníků levně zemědělské výrobky a draze se prodávají dělníkům a zaměstnancům. To je jediný projev vykořisťování, který ještě u nás zůstal.

Jak máme bojovat s těmito pozůstatky vykořisťování? Musíme upevnit státní i družstevní obchod a skoncovat s vykořisťováním pomocí ekonomické formy, to znamená soutěžení, ve kterém by se ukázalo, kdo je lepší obchodník. Mnozí soudruzi však zapomínají, že to je jedna ze stránek socialistické revoluce, přehlížejí obchod, nepřikládají mu důležitost a nechtějí o něm ani nic znát. Zeptejte se kteréhokoliv vedoucího pracovníka na stav obchodu, nikdo nezná číselné údaje obrátu zboží. Tak to vypadá s předsedy provinčních lidových výborů, o předsedech okresních a místních lidových výborů ani nemluvě.

Bez upevnění státního a družstevního obchodu nemůžeme bojovat se soukromým obchodováním. Neupevníme-li náš obchod a nezdrůžstevníme soukromý obchod, i kdybychom soukromé obchodníky přesvědčovali, aby přestali s vykořisťováním, nebudou nás ani poslouchat. Obracet se na soukromníky s domluvy je absolutně zbytečné. To je totéž, jako chtít od jalové krávy tele.

Co tedy musíme udělat? Jediná cesta spočívá v tom, že musíme vynaložit veškeré nadšení a energii, upevnit státní a družstevní obchod a převychovat soukromé obchodníky v duchu socialismu,

tak jako jsme to dělali při vytváření družstev na vesnici.

Jak jsme organizovali zemědělská družstva? Nestálo by za to vzpomenout si na zkušenosti, získané v boji za družstevní hospodářství? Jak podotkla ve svém projevu delegátka z okresu Jonan, vedli jsme opravdu těžký boj za vítězství socialismu na vesnici. V důsledku tohoto boje byla socialistická přeměna v zemědělství provedena na 95 % a v některých provinciích na 97 až 98 %!

S obchodem je to stejné. Také zde je třeba důrazně bojovat. Musíme provádět výkup zemědělských výrobků a dbát na to, aby při prodeji byly v lepším stavu.

Jak jsem řekl již minule, přijde-li člověk do našeho státního krámu, vidí, že tam prodávají mořské kapusty povadlé, zaprášené, že se válejí na jedné hromadě. A jak to dělají soukromníci? Nakupují mořské kapusty za stejnou cenu, pečlivě je očistí, rozloží tak, aby vypadaly chutně a prodávají o něco dražší, tj. na jednom kunu jen o dva wony dražší než ve státním obchodě. Tak si získávají důvěru lidí. A kupující jdou k soukromníkovi a ne do státního krámu. O čem to svědčí? O tom, že náš státní obchod to se soukromým prohrál. Pracovníci státního obchodu místo toho, aby se zastyděli, že prohráli, jen říkají: „Co můžeme dělat?“ To není komunistický přístup k věci. To znamená, že socialismus v obchodě prohrál a vedoucí pracovníci za to necítí odpovědnost.

Nedávno se začalo s prověrkou práce obchodní sítě v centrálním obchodu města Pchjongjang. Prověrka pokračuje i nyní. Sám jsem byl v několika obchodech. Budou-li naši obchodní pracovníci řídit obchody tak, jak se to dělá v obchodu Pchjongjang-střed, pak nejen nedokážeme soutěžit se soukromým obchodem, ale nedokážeme se patřičně vypořádat ani se svým úkolem zásobovat obyvatelstvo spotřebním zbožím.

Celá produkce, vyráběná stovkami a tisíci našich podniků, prochází obchodními organizacemi. Pracovníkům obchodu jsou svěřovány prostředky za desítky miliard wonů. A jak pracují obchodní organizace? Není zde žádný pocit odpovědnosti. Nikdo se nezabývá výchovou pracovníků obchodu. Jednou jsem besedoval se členy jedné ze základních stranických organizací obchodní sítě. Z devíti členů strany této organizace nebyl ani jeden, který by absolvoval alespoň týdenní kurs politické výchovy. V důsledku toho všeho se v oblasti obchodu neuskutečňuje politika naší strany.

Nejdůležitější v socialistickém obchodě je to, aby zboží bylo obyvatelstvu správně přidělováno. Vzhledem k tomu, že naše výroba je plánována, musíme plánovat i rozdělování a spotřebu.

Vyrovává se obchod s tímto úkolem? Ne, nevyrovává. Prodávají, kde se dá a jak se dá. Proto obyvatelé vzdálenějších oblastí nedostávají výrobky, které jim byly určeny. To svědčí o tom, že pracovníci obchodu neplní své povinnosti jak se patří. V podmínkách, kdy absolutně převládá socialistický systém hospodářství, spočívá úloha obchodu v tom, aby zboží bylo rovnoměrně rozdělováno, aby se napomáhalo výrobě a byly uspokojovány požadavky obyvatel. Tuto roli však obchod neplní uspokojivě, což je velkou překážkou v boji s kapitalismem a při socialistické přeměně soukromých obchodníků v přechodném období od kapitalismu k socialismu. Proto dnes musí celá strana věnovat svou pozornost obchodu.

V obchodě musíme provést velký převrat. Jen tak bude možné s konečnou platností vymýt vykořisťování ve městě i na vesnici. To však neznamená, že je třeba tuto otázku řešit silami orgánů vnitra. Likvidace soukromého obchodu musíme dosáhnout metodami soutěžení, cestou zlepšení výkupu, organizací odbytu, kvalitou našich výrobků. Jen tak je možné přeměnit soukromý obchod v socialistický. Jestliže tedy chceme likvidovat pozůstatky vykořisťování v okresech a ve vesnicích, pak je třeba rozjet státní a družstevní obchod.

Pro splnění pětiletého plánu má rovněž důležitý význam i zvýšení kapacity dopravy. Doprava je jedním z ožehavých problémů pětiletky.

O dopravě zde včera hovořil ministr dopravy. Schvaluji jeho projev. Je třeba řešit problém dopravy tak, aby se urychlil oběh vagónů a ještě více upevnila automobilová, námořní i říční doprava.

Jedním z nejdůležitějších problémů pětiletky je rozvoj vědy.

Jak zde poznamenal prezident Akademie věd, vědečtí pracovníci nesmějí zbytečně ztrácet síly a čas na nepotřebné a utopické výzkumy, ale musí hlavní úsilí zaměřit na řešení naléhavých a pro národní hospodářství aktuálních problémů. To se musí stát jejich prvořadým úkolem. U nás je málo vědců. Je důležitější zabývat se řešením aktuálních otázek než otázkami, které souvisejí s dalekou budoucností.

Jak důležitý význam má pro nás rychlé řešení takového problému, jako je problém vláken! Je třeba řešit otázku, jak u nás rozvíjet metalurgii při menší spotřebě koksu nebo bez jeho použití, otázku jak najít

náhradu za tekutá paliva, vzhledem k tomu, že v naší zemi není naftová základna, a další aktuální otázky.

Dalším důležitým úkolem je přejímat a rozšiřovat výsledky vědy a techniky ostatních zemí tak, aby odpovídaly našim podmínkám, než u nás vynalézat a vytvářet nové věci. My, Korejci, nevíme ještě mnoho o tom, jakých úspěchů dosáhly pokrokové země v rozvoji vědy a techniky, a proto je důležité, abychom je napřed poznali a rozšiřovali u nás.

Vědci by neměli vysedávat ve svých ústavech, ale vydat se přímo do závodů, do výroby a zde poskytovat praktickou pomoc při řešení naléhavých otázek a zabývat se tam svou výzkumnou prací. Protože nemáme ještě dostatek nezbytného laboratorního zařízení, ani přístrojů a materiálů pro výzkumnou práci, není dobře možné zabývat se výzkumnou prací jen v laboratoři.

Pro úspěšné splnění pětiletky je třeba, aby kádry lépe vykonávaly řídicí práci.

Jak jsme se v praxi přesvědčili po plénu ústředního výboru strany v prosinci 1956, je důležité zdokonalovat takové metody řízení, které spočívají v tom, abychom se ještě více přibližovali k pracovníkům dole, vyslechli jejich podnětné názory, besedovali s nimi, správně řešili otázky, které nadhodí a rozšiřovali dobré zkušenosti. Myslím, že to je nejdůležitější otázkou při plnění pětiletého plánu.

Dále se chci dotknout stranické práce. Musíme i v budoucnu rozvinout zesílený boj proti frakcionářství, rodinkaření a lokálnímu patriotismu za uhájení jednoty strany. V takovém duchu byla vypracována zpráva a totéž se odráželo v našich diskusních příspěvcích.

Frakcionářství, rodinkaření a lokální patriotismus nemají s komunismem nic společného. Musíme proti nim bojovat ještě rozhodněji. Lokální patriotismus a rodinkaření jsou svým způsobem rovněž frakcionářstvím. Rozdíl je jen v rozměrech, ale svou podstatou jde o frakcionářství.

Frakcionářství vychází z buržoazní ideologie a z ničeho jiného. Proto je neslučitelné s komunismem bojujícím proti kapitalismu. Tato ideologie je nám nepřátelská a nemá nic společného s naší ideologií.

Frakční živly však tvrdí, že frakce napomáhají rozvoji. Domnívají se, že prý skupina M-L, skupina Hwajopcha a další u nás prováděly v minulosti nějakou velkou revoluční práci. Ve skutečnosti se nezabývaly revoluční prací, ale narušováním revoluce. Kdyby prováděly revoluční

práci, mohla by se ve dvacátých letech rozpadnout komunistická strana? Kdo má radost z rozpadu strany? Ne snad kapitalisté?

Kdyby skupiny M-L a Hwajopcha nevedly frakční boj a nerozvrátily stranu, pak by byl korejský lid měl při svém osvobození svou revoluční stranu, naše strana by dnes byla mnohem silnější, naše země by nebyla rozdělena na dvě části, jak tomu je dnes.

Škody zaviněné frakcionáři jsou skutečně veliké. Šiřitelé výmyslů o „teorii“ užitečnosti frakcí pro komunistické hnutí a revoluci, vystupují proti naší straně, proti komunismu.

Někteří frakcionáři dokonce říkají: „Ať je jak chce, naše skupina M-L je lepší než ostatní“. A jiní zase tvrdí: „Ne, naše Hwajopcha je lepší“. Domníváme se, že ani jedna z těchto skupin není lepší než druhá. Frakce nelze rozdělit na dobré a špatné. Všechny jsou stejné, všechny jsou plodem kapitalistického vlivu na dělnické hnutí. Všechny jsou škodlivé, rozvracejí naši stranu a dělnické hnutí v Koreji.

Frakcionářství, rodinkaření a lokální patriotismus se rodí z individualistického egoismu. Jinými slovy, pocházejí ze snahy o osobní slávu, vysoké funkce a moc, z osobních kořistnických politických cílů a naprosto ne ze zájmů naší obrany a státu. Proto budou frakcionáři nespokojeni, ať zaujmají jakkoliv vysoké funkce. Když jsme je dosazovali na vysoké funkce, domnívali jsme se, že budou rádi, ale ukázalo se, že si počínali ještě hůř.

Více než desetileté zkušenosti z boje naší strany ukazují, že frakční živly nevěří straně a nejsou jí oddáni, ať jim dáváme funkce jakkoli vysoké. Takový člověk jako Rju Čchuk Un měl podezření i vůči tomu, že ho jmenovali ministrem.

Jednou jsem se zeptal Čche Čchang Ika a Kim Unga, proč jsou tak podezíraví. A Kim Ungovi jsem říkal: „Jste náčelník štábu, byl jste frontovým velitelem. Tak proč si stále myslíte, že vám naše strana nevěří?“

Strana mu věřila, ale on nevěřil straně. V čem je příčina? Hnal se jen za osobní mocí a kariérou a proto nebyl ke straně upřímný. Navenek je pro stranu, ale v zákulisí hraje jinou hru a proto stále pozoruje, co strana dělá – jestli jsme se neurazili, jestli stranické schůze neprobíhají ve vzrušeném ovzduší, jak se projednávají jeho osobní záležitosti. I při nejmenším šramotu je vylekaný, jestli se nemluví o něm. Když někdo kritizuje někoho jiného, je i on jako na jehlách.

Všechny frakční živly jsou takové. Vycházejí z individuálního egoismu a proto ve dne v noci stranu podezřívají a stále se bojí, že jim strana nevěří.

Strana je pověřuje vyššími funkcemi, ale jejich ctižádostivost stále jen roste. Vezměte například Čche Čchang Ika. Věřili jsme mu a svěřili jsme mu odpovědné funkce a jeho ambice se stále zvětšovaly. Takoví frakcionáři nejsou nikdy spokojeni a jak vzrůstá jejich ctižádost, tím více vzrůstá i jejich nedůvěra.

Stejně to bylo s Kim Tu Bongem. Pracovali jsme společně s Kim Tu Bongem deset let. Ale celých těch deset let Kim Tu Bong snil o něčem jiném. Vůči nám nebyl otevřený, ale vůči Han Binovi a Čche Čchang lkovi ano.

Han Bin je ve straně diverzantem, který si zaslouží její nenávisť. A Kim Tu Bong ho považoval za blízkého člověka. Je-li Kim Tu Bong komunist, hájí-li zájmy strany, jak mu může být tak blízký člověk, kterého strana nenávidí? Skutečnost je taková, že Kim Tu Bong pokládá za důležité to, co říkal Han Bin a ne usnesení naší strany.

Takový byl i O Ki Sop. Deset let byl členem ÚV strany a pracoval společně s námi, ale po celou tu dobu si představoval něco jiného a nešel stejnou cestou jako my.

Proč se frakcionáři a lokální patrioti chovají tímto způsobem? Protože považují sami sebe za nejdokonalejší, představují si, že není na světě lepších, než jsou oni. Kim Tu Bong si rovněž myslel, že je lepší než ostatní a proto byl se stranou věčně nespokojen, přel se s ní o jejich opatřeních, snažil se prosadit sám něco nového. O Ki Sop se rovněž považoval za vynikající osobnost. Určitou dobu byl ve funkci ministra. „Náš pan ministr O Ki Sop nepracuje, ale ve dne v noci studuje politiku“, – říkali o něm podřízení. On však nestudoval politiku v zájmu strany. Dělal to proto, že linii a politice strany nedůvěřoval, a snažil se prosadit něco svého vlastního proti straně.

To vše pocházelo z osobního velikášství, z toho, že nebyli oddáni straně a žížnili jen po kariéře a slávě.

Při honbě za osobní kariérou frakcionáři k sobě přitahují vždy další lidi. Nesnaží se vybojovat si autoritu dobrou prací, ale chtějí dostat lidi na svou stranu pitkami, které pořádají pod svým jménem, ale za státní peníze. A při takových příležitostech si tito lidé navzájem sdělují různá tajemství, která se uvnitř strany neprojednávají. Při podobných

příležitostech se začíná slovy „mezi námi“ a pak se žvaní o všem možném. Osobní přátelství staví takoví lidé nad stranickou organizaci, věří mu více než straně.

Stačilo, aby Kim Tu Bong strávil večer u Han Bina a příští den určitě prosazoval nějaký návrh. A každý byl zaměřen na rozvrat naší strany.

I frakcionářství, i rodinkaření a lokální patriotismus staví zájmy jednotlivých skupin a osob nad zájmy strany.

Pro členy naší strany musí být železným zákonem to, že mají stavět zájmy strany nade všechno ostatní a že mají být připraveni obětovat pro stranu vlastní život. My všichni musíme mít ušlechtilou vlastnost spočívající v tom, že pro jednotu a semknutost strany obětujeme všechno. Jinak jednoty strany nedosáhneme.

Je třeba kritizovat domýšlivost těch, kteří nedovolí, aby se někdo dotknul jejich úseku práce a chvástají se, že na jejich úseku se pracuje lépe než kdekoliv jinde. Není možné dívat se na svůj úsek práce, na svůj kraj, na své ministerstvo, správu jako na základ ke své kariéře.

Musíme rozhodným způsobem bojovat proti frakcionářství, lokálnímu patriotismu, rodinkaření a úzkým zájmům jednotlivých orgánů a ještě více zesílit boj za to, aby celá strana podporovala vedení ÚV strany.

Co musíme v boji s frakcionářstvím dělat? Nesmíme se omezovat na rozhovory o skupinách M-L a Hwajopcha, o zločinech Pak Hon Jonga a Čche Čchang Ika, ale neustále vštěpovat do vědomí členů naší strany škodlivost frakcionářství, lokálního patriotismu a rodinkaření, které rozvrátily v minulosti naši stranu a i dnes jsou schopny ji rozštěpit a obnovit kapitalismus.

Musíme vychovávat členy strany tak, aby přesně věděli, co je podstatou frakcionářství, lokálního patriotismu a rodinkaření, jak si počínají frakcionáři, co je základem jejich ideologie a neomezovat se jen na kritiku spočívající v tom, že řekneme: tehdy se dopustil přestupku Pak Hon Jong a tentokrát Čche Čchang Ik. Tímto způsobem musíme dosáhnout toho, aby frakcionářské elementy ztratily půdu pod nohama.

Je velmi důležité, abychom takto dosáhli toho, aby se lidé nepřidávali ke frakcím a aby dokázali rozpoznat, když se k nim chce někdo přidat a uměli proti tomu vystoupit.

Kim Tu Bongova vina je skutečně obrovská. Zničil mnoho mladých

lidí. Strana a stát dávaly čestným lidem stranické úkoly, vysílaly je pracovat do prezidia Nejvyššího lidového shromáždění. Mnozí z nich se tam změnili k horšímu.

Abyste podobné přestupky v budoucnu neopakovali, je velmi důležité, aby si všichni členové strany uvědomovali škodlivost frakcionářství. K tomu je nezbytné zesílit marxisticko-leninskou výchovu členů strany. Je třeba zvyšovat jejich marxisticko-leninskou ideově-teoretickou úroveň a tím dosahovat, aby se uměli dívat kupředu, uměli analyzovat každý problém, aby úplně zavrhnuli buržoazní ideologii a osvojili si světový názor dělnické třídy. Jen tak je možno vykořenit frakcionářství, lokální patriotismus a rodinkaření.

Nyní bych rád řekl něco o revizionismu. U nás nevznikal revizionismus jako systém, ale rozšiřovali jej nepřátelé naší strany, kteří pluli s takzvaným „mezinárodním proudem“. Tak i u nás našly své uplatnění revizionistické tendence, zaměřené na rozvrat komunistického hnutí, zavržení zásad marxismu-leninismu a kapitulaci před kapitalismem.

Pro boj s marxismem-leninismem a komunistickým hnutím rozšiřují dnes imperialisté a jim sloužící revizionisté revizionismus. Bylo by naivní tvrdit, že se k nám nedostane. Dostal se i k nám a proniká k nám i nadále a protistranické živly ho už využily. Někdo řekl včera ve svém projevu, že protistranické živly k nám dovezly revizionismus jako kontraband. A opravdu ho k nám zavlekly tak, že o tom nikdo nevěděl.

V naší zemi se revizionismus projevil v odmítání vedení strany a diktatury proletariátu. Co vyjadřuje Kim Tu Bongovo tvrzení, že prezidium Nejvyššího lidového shromáždění stojí výše než strana? To, že prezidium popírá vedení strany. So Hi kdysi prohlásil, že „strana nemůže řídit odbory; odborářů je více než členů strany, odbory jsou větší než strana. Všichni pracovníci stranických orgánů jsou odboráři, proto musí podléhat vedení odborů; odbory se musí vymanit z postavení snachy strany“. Kim Ul Kju tvrdil, že lidová armáda není armádou strany, ale „armádou jednotné fronty“. To vše jsou ideje popírající vedení strany.

V současné době se v jednotlivých ministerstvech a lidových výborech částečně objevují tendence neochotně přijímat řízení administrativní práce stranou. I toto popírá vedoucí úlohu strany. Je samozřejmě nutné odstranit takové jevy, kdy stranické orgány zby-

tečně nahrazují administrativu, ale strana musí řídit veškerou práci orgánů moci.

Setkáváme se rovněž s nesprávnou tendencí stavět do popředí technicismus, s tendencí pokládat svou techniku za nejlepší a nepřijímat s důvěrou řízení strany. To je rovněž velice škodlivá tendence. Na co je technika, je-li odtržena od vůle a vedení strany? Strana potřebuje takovou techniku, která by sloužila věci socialistické výstavby a která by uskutečňovala revoluční úkoly strany. Jinou techniku nepotřebuje.

Naše strana, to je bojová organizace, která řídí všech pracujících lid v čele s dělnickou třídou, buduje socialismus a komunismus. Naše strana je jedinou stranou v Koreji, která řídí třídní boj a revoluci. Popírat řídicí úlohu naší strany znamená zavrhnout revoluci, znamená kapitulovat před kapitalismem. Proto je třeba neochvějně bojovat nejen s revizionisty, popírajícími vedoucí úlohu strany, ale i se všemi nezdravými prvky, které by mohly napomoci vzkříšení revizionismu.

Někteří lidé říkají, že naše lidová moc se opírá o jednotnou frontu a proto není diktaturou proletariátu. To je absolutně nesprávný názor. Naše nynější lidová moc patří ke kategorii diktatury proletariátu. V severní části republiky, která prožívá období přechodu od kapitalismu k socialismu, je třeba ještě více upevňovat funkce diktatury proletariátu, které uskutečňuje naše lidová moc.

Někteří lidé nesprávně chápou charakter naší moci a revoluční úkoly a tvrdí, že není třeba převychovávat soukromé obchodníky a podnikatele v duchu socialismu, neboť kapitalistických elementů zůstalo na vesnici i ve městě málo. To rovněž není pravda.

Naše socialistická výstavba dosáhla velkého vítězství, ale vykořisťovatelské třídy v severní části země nejsou zcela zlikvidovány. Přičemž i po úplné likvidaci vykořisťovatelských tříd bude ještě dlouho přežívat ideologie socialismu nepřátelská.

Ve městě i na vesnici ještě existuje, i když v nevelké míře, drobná výroba, soukromí obchodníci a podnikatelé. Úkoly socialistické revoluce nejsou dosud vyřešeny. Navíc v jižní Koreji jsou stále ještě u moci statkáři a kapitalisté. Můžeme tedy snad v takových podmínkách přestat upevňovat diktaturu proletariátu? K tomu, aby byla vítězně zakončena socialistická revoluce v severní části země, je třeba ještě více upevňovat diktaturu proletariátu.

Diktatura proletariátu je mocnou zbraní dělnické třídy v boji za

konečnou likvidaci všech kontrarevolučních jevů, které se nepřátelsky staví k socialistické revoluci, v boji za ochranu zájmů pracujícího lidu a zájmů revoluce.

Naše justiční orgány však dovolily, aby byl narušen veřejný pořádek, tím že pod záminkou ochrany takzvaných lidských práv pustili na svobodu takové straně a revoluci nepřátelské živly, jako byl věřící Ri Man Hwa, a další odsouzení k trestu vězení, kteří se zabývali nepřátelskou činností. Naše moc je zbraní, která hájí zájmy pracujícího lidu a revoluce a nemůže hájit zájmy těch nepřátelských tříd, které vystupují proti nám. Tendence, které se objevují v justičních orgánech, jsou tendencemi revizionistickými, zaměřenými proti diktatuře proletariátu.

Revizionismus, který se v naší zemi projevil, sleduje pouze jeden cíl: zbavit naši stranu a revoluční síly sil v boji s nepřáteli a tím zničit naši revoluci. Proto je nutné stále více s revizionismem bojovat.

Další otázky byly v podstatě probrány v diskusi a já se u nich nebudu zastavovat.

Chtěl bych jen říci ještě několik slov o aktivizaci stranického života členů strany. Každý, kdo se nezúčastňuje řádně stranického života, může se kdykoliv dopustit různých chyb a přestupků. Proto je třeba usilovně bojovat s nechtutí účastnit se stranického života a zároveň ještě více zesílit marxisticko-leninskou ideologickou výchovu. Obzvláště důležité je studovat dialektický materialismus. Tím musíme dosáhnout toho, aby každý člen strany v sobě vypěstoval marxisticko-leninský světový názor, aby se z něj stal člověk s vysokou stranickostí.

Na závěr řeknu několik slov k některým otázkám a návrhům.

Co bude s Kim Tu Bongem, Pak I Wanem, O Ki Sopem a dalšími? Nemáme ještě důkazy, že se zúčastnili přípravy kontrarevolučního spiknutí. Kim Tu Bong a Pak I Wan chtěli svrhnout stranu a vyhnat stranické vedení, to znamená, že se společně zabývali frakční činností. O Ki Sop působil tajně v pozadí, což bylo odhaleno.

Naše strana tyto lidi dlouho vychovávala a s velkou trpělivostí se už půldruhého roku snaží, aby je převychovala. Dosud však není z jejich strany vidět, že by chtěli čestně přiznat před stranou své chyby a napravit se. Samozřejmě, že nyní přiznávají všechny chyby, které známe, a říkají, že už nic takového nebudou dělat. Zatím však se nestalo, aby řekli něco podle pravdy z vlastní iniciativy. Když se jich na něco

zeptáme, odpovědi jen, že to tak bylo. Dosud se chovají pokrytecky a nejsou ke straně upřímní.

Zásada v boji s nimi je taková: ty, kteří se dopustili těžkých pře-
stupků, je třeba přísně potrestat. Ty, kteří se nedopustili velkých
přestupků, je třeba ideologicky prověřit; tuto prověrku je třeba pro-
vést přísně, ale v udělení trestu musíme projevit velkorysost. Jinými
slovy je třeba se vši přísností zjistit, jak se stalo, že se přidali k frakci
a kde jsou ideologické kořeny toho všeho. Při potrestání musíme pro-
kázat velkomyslnost a tím jim dát možnost, aby se napravili. V boji
s frakcionářstvím nesmíme ponechávat nic nevyjasněného, musíme se
dobrat faktů a zdrojů a dosáhnout slibu, že už se nikdy nic podobného
nebude opakovat. Je třeba v plné míře rozvázat před všemi tajný uzel
frakcionářů, plně je odzbrojit a udělit jim velkomyslný trest. Domní-
vám se, že při řešení této záležitosti je třeba postupovat na základě
takových zásad.

Náš názor na Kim Tu Bonga, Pak I Wana a O Ki Sopa je takový: dát
jim podle „zásady socialistického rozdělování“ tolik, kolik si „vydělali“.
Tak to bude správné. Kolik si vydělali a kolik se jim má dát, to
si rozhodněte, soudruzi, na schůzi.

To nejdůležitější v boji s frakcionářstvím je hájit ústředí strany
v zájmu jednoty strany. Bez ústředí nemůže být ani strana. Proto je
nezbytné hájit zásady demokratického centralismu, podle kterých je
jednotlivec podřízen stranické organizaci a všechny stranické organi-
zace jsou podřízeny ústředí. To jsou leninské organizační zásady. Pouze
dodržováním těchto organizačních principů je možné upevnit boje-
schopnost naší strany. Bez toho by naše strana nemohla být silná.

O ZLEPŠENÍ PRACOVNÍCH METOD OKRESNÍ STRANICKÉ ORGANIZACE V SOULADU S NOVOU SITUACÍ (Výtah)

**Projev na plenárním zasedání okresního výboru strany
v Kangso
18. února 1960**

Naše revoluce se rozvíjí s každým dnem, souběžně s ní se rozvíjí
i naše ideologie a politika strany. Ústřední výbor strany studuje nepřetr-
žitě se rozvíjející reálnou situaci v naší zemi a rozpracovává novou
politiku, odpovídající této situaci.

Politika naší strany, to je marxismus-leninismus, přizpůsobený speci-
fické situaci naší země. Můžeš číst do nekonečna marxisticko-leninskou
literaturu, nebudeš-li však studovat politiku naší strany, nedokážeš
napsat nic kloudného a nedokážeš ani vykonávat řídicí práci.

Instruktoři musí systematicky studovat politiku strany, včas pozná-
vat novou politiku, určenou stranou. Jen tehdy, budou-li dobře znát
politiku strany, budou moci rozšířit svůj okruh znalostí, správně se
dívat na vzniklé problémy, s jistotou a směle rozvíjet svou činnost.

Instruktoři ústředního výboru strany nejsou co do úrovně výše než
ti soudruzi, kteří pracují v okresních výborech strany proto, že by
byli vybíráni z řad předsedů okresních výborů strany. Mezi nimi jsou
i soudruzi, kteří byli dříve předsedy okresních výborů strany, ale jsou
tam i jiní. Co do úrovně jsou instruktoři ÚV strany vyšší než pracovníci
okresních výborů strany proto, že se jako první řádně seznamují se
záměry stranického ústředí.

Ústřední výbor strany zevšeobecňuje zkušenosti veškeré činnosti
naší strany, zatím co okresní výbor strany má pouze pracovní zkuše-
nosti v okresním měřítku. Vzhledem k tomu, že okresní výbor strany
zevšeobecňuje zkušenosti v měřítku okresu, okruh znalostí pracovníků